

[Aage Fogh.]

3 pengeinstitutter, låneinstitutter, der bevæger sig på det samme område. Det er irrationelt, og det er dyrt, og det er da den anden ting, jeg gerne vil fremhæve, at landbrugets realkreditfond synes at være dyr at administrere. Det er selvfølgelig svært på få års regnskab helt at vurdere det, men de ca. 73 mill. kr., der er udlånt i 1962, har kostet noget over 2 mill. kr. at administrere, d. v. s. at administrationsprocenten ligger over 3. Sådan må det jo være, når kreditforeningen, hypotekforeningen og realkreditfonden alle sammen arbejder med de samme objekter, alle sammen har deres egne vurderingsmænd, sådan at en ejendom meget vel kan nå at blive vurderet 4 gange, inden den er færdig til belåning, nemlig først af det offentlige, så af kreditforeningen, så af hypotekforeningen og endelig af realkreditfonden. Det er en yderst urationel ordning af hele dette problem, men sådan er det jo nu. Kreditforeningen og hypotekforeningen, der er landmændenes egne, ville ikke gå til en generel ordning af det spørgsmål her, som jeg mener de burde have klaret. Derfor fik vi realkreditfonden, og nu kommer den altså og vil have den forlængelse af lånetiden på indtil 30 år, og det anbefaler jeg på mit partis vegne.

Jeg vil gerne i forbindelse hermed gøre et par bemærkninger, for det er vist værd at undersøge, om ikke man kunne skaffe de penge på en rimeligere måde. Jeg har nogle gange haft lejlighed til at tale om en anden låneinstitution, der bevæger sig i det niveau, hvor man kun giver lån mod pant i flygtige værdier og giver lån op til 75 pct. Hvordan kan det gøres og med hvilken sikkerhed? Vi har i dag ca. 50 mill. kr. udlånt. Disse 50 mill. kr. er altså alle sammen udlånt i det bælte, der ligger op til 75 pct. af værdierne, og udelukkende i flygtige værdier. Tabene er praktisk taget 0. Der er i 1962 tabt 16.000 kr. på 43 mill. kr.s udlån. Administrationsudgifterne er på kun 1½ pct., ca. det halve af realkreditfondens. Nu ved jeg meget vel,

at denne „billige“ institution har nogle fordele fra statens side, idet den låner penge hos staten til 4½ pct., og det er en fordel, som jeg afgjort mener den burde have givet afkald på for længe siden. Jeg er absolut tilhænger af, at denne låneinstitution, der har vist sig at kunne arbejde så udmærket og så sikkert, burde have haft flere penge til rådighed, men til gengæld betale den rente, som staten selv må give, når staten låner. Vi ved jo udmærket, at de statslån, der er taget hjem, hvoraf en del går til telefonselskaber, til elektricitetsselskaber, med lige så stor ret kunne anvendes til dette formål, til at hjælpe landbruget med finansiering i den yderste ende, ikke i det sikkerhedsbælte, hvor de tidligere omtalte 3 kreditinstitutioner befinder sig.

Altså, Indkøbsforeningen for mindre Jordbrugere har nu vist igennem 25-30 års arbejde, at det virkelig kan lade sig gøre her i landet at administrere et låneinstitut, der låner penge ud i det farlige bælte. Jeg kunne i høj grad ønske, at de nu fik lov til også at låne penge ud til forbedring af bygninger inden for de tre fjerdedele af antallet af danske landbrug, der hører til det mindre landbrug, nemlig dem med under 20.000 kr.s grundbeløb, og jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at spørge den højtærede landbrugsminister, om ikke man på grundlag af de resultater, der her foreligger, dels fra kreditfonden, dels fra kredit- og hypotekforeninger, dels fra Indkøbsforeningen for mindre Jordbrugere skulle overveje at stille nogle flere penge til rådighed til løsning af bestemte opgaver, enten forbedring af driftsapparatet eller forbedring af bygningerne. Jeg tør garantere for, at de penge, der anvendes på den måde inden for landbruget, aldrig nogen sinde vil skade landets valuta. Penge, der benyttes til forbedring af det produktionsapparat, der er nødvendigt, måske ikke for at producere mere, men for at producere billigere, er penge, der er vel anvendt, og sikkerheden har det mindre landbrugs folk vist at kunne præstere.